

DEMOKRATIA RIITTÄÄ

Hans-Hermann Hoppe

Kuvittele maailmanhallitus, demokraattisesti valittuna periaatteella yksi ihminen yksi ääni maailmanlaajuisesti. Millainen olisi todennäköinen vaalitulokset? Mitä todennäköisemmin saisimme kiinalais-intialaisen koalitionhallituksen. Ja mitä tämä hallitus todennäköisimmin päättäisi tehdä tyydyttääkseen tukijoitaan ja tullakseen uudelleen valituksi? Hallitus oletettavasti katsoisi niin kutsulla läntisellä maailmalla olevan liikaa vaurautta ja lopuilla, erityisesti Kiinalla ja Intialla, liian vähän, ja sen vuoksi vaadittaisiin järjestelmällistä varallisuuden ja tulojen uudelleenjakoa. Tai kuvittele omassa maassasi että äänioikeus laajennettaisiin seitsemänvuotiaisiin. Vaikka hallitus ei luultavasti koostuisi lapsista, sen politiikat varmasti heijastelisivat lasten ”oikeutettuja huolia” päästä ”riittävästi” ja ”tasa-arvoisesti” käsiksi ”ilmaisiin” hampurilaisiin, limsaan ja videoihin.

Näiden ”ajatuskokeiden” valossa, onko mitään epäselvyyttä seurauksista, jotka aiheutuivat demokratisoitumisen prosessista, joka alkoi Euroopassa ja Yhdysvalloissa 1800-luvun puolivälin jälkeen ja pääsi täyteen mittaansa ensimmäisen maailmansodan jälkeen? Perättäiset äänioikeuden laajennukset ja lopulta yleisen äänioikeuden asettaminen aikuisille tekivät jokaisen maan *sisällä* mitä maailman demokratia tekisi koko maapallolle: se asetti liikkeelle nähtävästi pysyvän pyrkimyksen varallisuuden ja tulojen uudelleenjaosta.

Yksi henkilö yksi ääni yhdistettynä ”vapaalla pääsyllä” hallitukseen—demokratia—pitää sisällään, että jokainen henkilö ja hänen henkilökohtainen omaisuutensa tulee kaikkien muiden saataville—ja kaikkien muiden anastettavaksi. Syntyy ”murhenäytelmä yhteisestä.” ”Vähäosaisten” enemmistöjen voidaan odottaa herpaantumattomasti rikastuttavan itseänsä ”rikkaiden” vähemmistöjen kustannuksella. Tällä ei tarkoiteta, että tulee olemaan ainoastaan yksi köyhien ja yksi rikkaiden luokka, ja että uudelleenjako tulee yhtenäisesti olemaan rikkailta köyhille. Päinvastoin. Vaikka uudelleenjako rikkailta köyhille tulee aina näyttämään merkittävää roolia kaikkialla, olisi sosiologinen kömmähdys olettaa että se olisi ainoa tai edes pääasiallinen uudelleenjaon muoto. Loppujen lopuksi ”pysyvästi” rikkaat ja ”pysyvästi” köyhät ovat yleensä rikkaita tai köyhiä syystä. Rikkaat ovat luonteensaomaisesti teräviä ja ahkeria, ja köyhät tyypillisesti tylsiä ja laiskoja, tai

molempia. Ei ole kovin todennäköistä että tylsimykset, vaikkakin he muodostavat enemmistön, pystyisivät järjestelmällisesti olemaan ovelampia ja rikastuttamaan itseään terävien ja energisten yksilöiden vähemmistön kustannuksella. Enemminkin pääosa uudelleenjaosta tapahtuu ”ei-köyhien” ryhmän *sisällä*, ja useasti paremmin toimeentulevat onnistuvat saamaan heikommin toimeentulevat tukemaan heitä. Ei tarvitse kuin ajatella lähes yleismaailmallista käytäntöä tarjota ”ilmaista” yliopistokoulutusta, jossa työväenluokka jonka lapset harvoin menevät yliopistoihin, laitetaan maksamaan keskiluokan lasten koulutus! Lisäksi voidaan odottaa useiden kilpailevien ryhmien ja liittoutumien pyrkivän hyötymään muiden kustannuksella. On monia muuttuvia kriteerejä, jotka määrittävät yhden henkilön ”hyväosaiseksi” (tullen ansaituksi tulla ryöstetyksi) ja toisen ”vähäosaiseksi” (ansaiten tulla ryöstösaaliin vastaanottajaksi). Samaan aikaan yksilöt ovat useiden ”hyväosaisten” ja ”vähäosaisten” ryhmien jäseniä, häviten yhden luonnehdinnan perusteella ja saaden toisen perusteella, joidenkin yksilöiden päätyessä uudelleenjaossa nettohäviäjiksi ja toisten nettovoittajiksi.

Täten demokratian tunnistaminen suosittuna varallisuuden ja tulojen uudelleenjaon koneistona, yhdessä erään taloustieteen kaikkein perustavanlaatuisimman periaatteen kanssa—että sitä mitä tuetaan, saadaan lisää—tarjoaa avaimen nykyisen aikakautemme ymmärrykseen.

Kaikki uudelleenjakaminen, huolimatta kriteereistä mihin se perustuu, pitää sisällään ”ottamisen” alkuperäisiltä omistajilta ja/tai tuottajilta (”hyväosaisilta”) ja ”antamisen” ei-omistajille ja ei-tuottajille (”vähäosaisille”). Kannustimet kyseessä olevan asian alkuperäiselle omistamiselle tai tuottamiselle vähenevät, ja kannustimet olla ei-omistaja ja ei-tuottaja nousevat. Vastaavasti seurauksena yksilöiden tukemiseen koska he ovat köyhiä, köyhyys tulee lisääntymään. Ihmisten tukeminen koska he ovat työttömiä, luo lisää työttömyyttä. Yksinhuoltajaäitien tukeminen verorahoista johtaa lisääntyneeseen yksihuoltajuuteen, ”aviottomuuteen” ja eroihin. Lapsityövoiman kieltämisellä siirretään toimeentuloa lapsiperheiltä lapsettomille henkilöille (työvoiman laillisen rajoittamisen seurauksena palkkatasot nousevat). Vastaavasti syntyvyys laskee. Toisaalta tukemalla lasten koulutusta luodaan vastakkainen vaikutus. Tuloja siirretään lapsettomilta ja vähälapsisilta monilapsisille. Tämän seurauksena syntyvyys nousee. Kuitenkin tällöin lasten arvo taas laskee, ja syntyvyys

laskee sosiaaliturvajärjestelmän seurauksena, sillä tukemalla eläkeläisiä (vanhoja) nykyisille toimeentulojen ansaitsijoille (nuorien) määrätyillä veroilla, perheinstituutio—sukupolvien välinen side vanhempien, isovanhempien ja lapsien välillä—on järjestelmällisesti heikentynyt. Vanhat eivät enää tarvitse heidän lapsiensa tukea, jos he eivät ole varautuneet vanhuuteensa, ja nuoret (tyypillisesti vähäisemmällä kerääntyneellä varallisuudella) joutuvat tukemaan vanhoja (tyypillisesti enemmällä kerääntyneellä varallisuudella) eikä toisin päin, kuten on tyypillistä perheissä. Vanhempien toiveet lapsista ja lasten toiveet aikuisista vähenevät, perheiden hajoamiset ja häiriintyneet perheet kasvavat, varautumisen toiminnot—säästäminen ja pääoman muodostaminen—laskevat, kulutuksen noustessa.

Tukemalla sairaaksi tekeytyviä, neurootikkoja, huolimattomia, alkoholisteja, huumeista riippuvaisia, aidsiin sairastuneita ja fyysisesti sekä henkisesti ”haasteellisia” vakuutuslainsäädännöllä ja pakollisella terveysvakuutuksella, tulee olemaan enemmän sairautta, sairaaksi tekeytyviä, neuroottisuutta, piittaamattomuutta, alkoholismia, huumeriippuvuutta, aids-infektioita ja fyysisesti sekä henkisesti jälkeenjääneitä. Pakottamalla ei-rikolliset, mukaan lukien rikosten uhrit, maksamaan rikollisten vankeudesta (sen sijaan että rikolliset korvaisivat uhreilleen ja maksaisivat täyden korvauksen kiinniottamisestaan ja vankeudestaan), rikollisuus lisääntyy. Pakottamalla liikemiehet ”vähemmistöjä tukevan toiminnan” (”ei-syrjivillä”) ohjelmilla työllistämään enemmän naisia, homoseksuaaleja, mustia tai muita ”vähemmistöjä” enemmän kuin he haluaisivat, tulee olemaan enemmän työllistettyjä vähemmistöjä, ja vähemmän työnantajia sekä vähemmän miehiä, heteroseksuaaleja ja valkoisia työllistettyinä. Pakottamalla yksityismaanomistajat ympäristölainsäädännöllä tukemaan (”suojelemaan”) maillaan majoilevia ”uhanalaisia lajeja,” tulee olemaan enemmän ja paremmin voivia eläimiä, sekä vähemmän ja huonommin voivia ihmisiä.

Kaikkein tärkeimpänä pakottamalla yksityisen omaisuuden omistajat ja/tai markkinoilta tulonsa ansaitsevat (tuottajat) tukemaan ”poliitikkoja,” ”poliittisia puolueita” ja ”virkamiehiä” (poliitikot ja julkiset työntekijät eivät *maksa* veroja, vaan heille *maksetaan* verovaroista), tulee olemaan vähemmän omaisuuden muodostumista, vähemmän tuottajia ja vähemmän tuottavuutta, ja yhä enemmän tuhlausta, ”parasiittejä” ja loisena elämistä.

Liikemiehet (kapitalistit) ja heidän työntekijänsä eivät pysty ansaitsemaan toimeentuloaan elleivät he tuota tavaroita ja palveluita, joita myydään markkinoilla. Ostajien ostokset ovat vapaaehtoisia. Ostamalla tavaran tai palvelun, ostajat (kuluttajat) osoittavat *suosivansa* tätä tuotetta tai palvelua enemmän kuin rahamäärää, josta he joutuvat luopumaan sen hankkimiseksi. Päinvastaisesti poliitikot, puolueet ja virkamiehet eivät tuota mitään, jota myydään markkinoilla. Kukaan ei *osta* valtion ”tuotteita” tai ”palveluita.” Niitä tuotetaan, niiden tuottamisesta aiheutuu kuluja, mutta niitä ei osteta ja myydä. Toisaalta tämä pitää sisällään, että on mahdotonta määrittää niiden arvoa ja selvittää oikeuttaako tämä arvo niiden kustannuksia. Koska kukaan ei osta niitä, kukaan ei tosiasiallisesti osoita, että hän pitää valtion tuotteita ja palveluilta niiden kustannuksien arvoisina, ja todellakin arvostaako kukaan niitä lainkaan. Talousteorian näkökulmasta on näin täysin väärin olettaa, kuten on aina tehty kansallisten tulojen laskennassa, että valtion tuotteet ja palvelut ovat niiden tuottamiseen menneiden kustannusten arvoisia, ja siten esimerkiksi tämän arvon *lisäämisellä* ”normaaliin,” yksityisesti tuotettuihin (ostettuihin ja myytyihin) tuotteisiin ja palveluihin saadaan bruttokansantuote. Yhtä hyvin voitaisiin olettaa etteivät valtio tuotteet ja palvelut ole minkään arvoisia, ja jopa etteivät ne ole ”hyödykkeitä” vaan ”pahekkeita”; jolloin poliitikkojen ja kaikkien julkisten palveluiden kustannukset tulisi *vähentää* yksityisesti tuotettujen tuotteiden ja palveluiden kokonaisarvosta. Tämän olettaminen olisi tosiaankin paljon paremmin perusteltua. Sillä toisaalta käytännöllisiltä vaikutuksiltaan poliitikkojen ja virkamiesten tukeminen merkitsee tukea ”tuotannolle” vähäisellä tai ilman huolta väitettyjen asiakkaiden hyvinvoinnista, ja suuremmalla tai ainoana huolenaiheena ollen ”tuottajien” hyvinvointi, tarkoittaen poliitikkojen ja virkamiesten. Heidän palkkansa pysyvät ennallaan, tyydytti heidän tuotoksensa kuluttajia tai ei. Vastaavasti ”julkisen” sektorin työllisyyden laajentumisen seurauksena, lisääntyy laiskuus, piittaamattomuus, kyvyttömyys, vahingolliset teot, väärinkäytökset, tuhlaus ja jopa tuho—ja samaan aikaan suuremmalla määrällä ylimielisyyttä, kansankiihotusta ja valheita (”työskentelemme yhteiseksi hyväksi”).

Vajaan sadan vuoden demokratiaa ja uudelleenjakamista jälkeen, ennustettavat tulokset ovat saapuneet. Menneisyydestä peritty ”vararahasto” on selvästikin kulutettu. Useita vuosikymmeniä (1960-luvun lopusta tai 1970-luvun alusta) todellinen elintaso lännessä on pysynyt paikallaan tai jopa laskenut. ”Julkinen” velka,

nykyisen sosiaaliturvan ja terveydenhuoltojärjestelmän kustannukset ovat tuoneet esiin lähestyvän taloudellisen romahduksen mahdollisuuden. Samaan aikaan lähes jokainen epätoivotun käyttäytymisen muoto—työttömyys, sosiaaliturvasta riippuvuus, huolimattomuus, holtittomuus, epäkohteliaisuus, psykopatia, hedonismi ja rikollisuus—ovat kasvaneet, sekä yhteiskunnalliset konfliktit ja yhteiskunnallinen luhistuminen ovat nousset vaarallisen korkeiksi. Jos nykyinen trendi jatkuu, on turvallista sanoa, että läntinen hyvinvointivaltio (sosiaalidemokratia) tulee romahtamaan kuten itäinen (venäjän tyylinen) sosialismi romahti 1980-luvun lopussa.

Taloudellinen romahdus ei kuitenkaan automaattisesti johda tilanteen parantumiseen. Asiat voivat huonontua parantumisen sijaan. Kriisin lisäksi välttämättömiä ovat ajatukset—oikeat ideat—sekä mahdollisuuksien ilmaantuessa niiden ymmärtämiseen ja toteuttamiseen kykenevät ihmiset. Lopulta historian suunta määräytyy aatteiden perusteella, olivat ne sitten oikeita tai vääriä, sekä niiden perusteella toimivien ja oikeista tai vääristä aatteista inspiroituvista ihmisistä. Nykyinen sotku on myös aatteiden tulosta. Se on seurausta julkisen mielipiteen ylivoimaisesta demokratian aatteen hyväksymisestä. Niin kauan kuin tämä hyväksyntä vallitsee, katastrofi on väistämätön, eikä ole toivoa paremmasta edes sen saapumisen jälkeen. Toisaalta sen jälkeen kun demokratian ajatus on tunnustettu vääräksi ja säälimättömäksi—ja periaatteessa ajatukset voivat muuttua lähes välittömästi—katastrofi voidaan välttää.

Pääasiallinen tehtävä niille, jotka haluavat kääntää suunnan ja estää varauksettoman romahduksen, on ”poistaa oikeutus” demokratian ajatukselta pääsyynä nykyisen edistyvän ”sivilisaation tuhoamisen” tilalle. Tässä tarkoituksessa tulisi ensin osoittaa vaikeus löytää poliittisten teorioiden historiasta moniakaan demokratian puolestapuhujia. Lähes kaikki merkittävimmät ajattelijat ovat pelkästään halveksuneet demokratiaa. Jopa Yhdysvaltain perustajat, joita nykyään pidetään demokratian esikuvina, olivat tiukasti sitä vastaan. Poikkeuksetta he pitivät demokratiaa pelkkänä jengivaltana. He pitivät itseään ”luonnollisen aristokratian” jäseninä, ja demokratian sijaan he tukivat aristokraattista tasavaltaa. Lisäksi jopa niiden harvojen demokratian teoreettisten puolustajien piirissä kuten esimerkiksi Rousseau, on lähes mahdotonta löytää ketään tukemassa demokratiaa muuhun kuin äärimmäisen pieniin yhteisöihin (kyliin tai kaupunkeihin). Todellakin pienissä yhteisöissä jossa kaikki henkilökohtaisesti tuntevat toisensa useimmat eivät voi muuta kuin hyväksyä, että

”parempiosaisten” asema perustuu tyypillisesti heidän ylivoimaisiin henkilökohtaisiin saavutuksiin yhtäläillä kuin ”vähempiosaisten” tilanne löytää tyypillisesti selityksensä heidän henkilökohtaisista puutteellisuuksistaan ja huonommuudestaan. Näissä olosuhteissa on paljon vaikeampaa onnistua ryöstämään muita ihmisiä ja heidän omaisuuttaan omaksi edukseen. Selvänä eroavaisuutena suuriin alueisiin miljoonine tai jopa satoine miljoonine ihmisineen, jossa potentiaaliset ryöstäjät eivät tunne uhrejaan ja päin vastoin, ihmisen pyrkimys rikastuttaa itseään muiden kustannuksella kohtaa vähän tai ei ollenkaan vastarintaa.

Vielä tärkeämpänä tulee tehdä selväksi, että demokratian aate on *moraaliton* yhtä lailla kuin se on *epätaloudellinen*. Enemmistövallan moraalista asemasta tulee osoittaa, että siitä seuraa A:n ja B:n lyöttäytyminen yhteen C:n huijaamiseksi, C:n ja A:n liittyminen huijatakseen B:tä, ja siten B:n ja C:n juonittelu A:ta vastaan jne. Tämä ei ole oikeudenmukaisuutta, vaan moraalista vahingontekoa, ja sen sijaan että demokratiaa ja demokraatteja kohdellaan kunnioituksella, heitä pitäisi kohdella julkisella paheksunnalla ja vähättelyllä moraalisisina huijareina. Toisaalta mitä tulee demokratian taloudelliseen ominaisuuteen, tulee painottaa herpaantumatta että yksityinen omaisuus, tuotanto ja vapaaehtoinen vaihdanta ovat perimmäinen ihmissivilisaation ja vaurauden lähde demokratian sijasta. Erityisesti vastoin yleisesti levinnyttä uskomusta, tulee painottaa että demokratian puutteella ei ollut pohjimmiltaan mitään tekemistä venäjänmallisen sosialismin konkurssissa. Poliitikkojen valintaperiaate ei aiheuttanut sosialismissa ongelmaa, vaan politiikka ja poliittinen päätöksenteko sinänsä. Sen sijaan että jokainen yksityinen tuottaja päättäisi itsenäisesti mitä tehdä tietyille resursseille kuten tapahtuu yksityisomistuksessa ja sopimuksenvaraisuudessa, täysin tai osittain sosialisoiduissa tuotannontekijöissä jokainen päätös vaatii jonkun muun luvan. Tuottajalle on epäolennaista kuinka luvan antajat valitaan. Hänelle on olennaista, että ylipäättänsä lupaa täytyy pyytää. Niin kauan kuin tämä on asiantila, tuottajien kannustimet tuottaa ovat vähentyneet ja seurauksena on köyhtyminen. Yksityinen omistajuus on siten yhtä yhteensopimaton demokratian kuin minkä tahansa muunkin poliittisen vallan muodon kanssa. Demokratian sijaan oikeudenmukaisuus yhtäläillä taloudellisen tehokkuuden kanssa vaativat puhdasta ja rajoittamatonta yksityisen omaisuuden yhteiskuntaa—”tuotannon anarkiaa”—jossa kukaan ei ole kenenkään vallassa, kaikki tuottajien suhteet ovat vapaaehtoisia, ja siten molemminpuolisesti hyödyllisiä.

Lopuksi strategisina pohdintoina lähestyttäessä ei-hyväksikäyttävän yhteiskunnallisen järjestyksen päämäärää, tarkoittaen yksityisen omistajuuden anarkiaa, enemmistön aate tulisi kääntää itse demokraattista valtaa vastaan. Minkä tahansa muotoisen valtiollisen vallan alaisuudessa, mukaan lukien demokratian, ”hallitseva luokka” (poliitikot ja virkamiehet) ovat ainoastaan pieni osuus koko väestöstä. Vaikka sadalle loiselle on mahdollista elää mukavasti tuhannen isännän tuotoksilla, tuhat loista eivät pysty elämään sadasta isännästä. Perustuen tämän tosiasian tunnistamiseen vaikuttaisi mahdolliselta vakuuttaa äänestäjien enemmistöä siitä, että on vain vahingon pahentamista antaa toisten verorahoilla elävien olla sanomassa kuinka korkeita nämä verot ovat, ja täten päättää ottaa demokraattisesti pois äänioikeus kaikilta valtion työntekijöiltä sekä kaikilta jotka vastaanottavat valtion etuisuuksia, olivat ne sitten sosiaaliturvan vastaanottajia tai valtion hankkijoita. Lisäksi tämän strategian yhteydessä on tärkeää tunnistaa irrottautumisen ja irrottautumisliikkeiden häkellyttävä merkitys. Jos enemmistöpäätökset ovat ”oikein,” silloin suurin kaikista mahdollisista enemmistöistä, maailman enemmistö ja demokraattisen maailman hallituksen täytyy olla lopullisesti ”oikein” tämän artikkelin alussa ennustettuine seurauksineen. Päinvastaisesti eroaminen tarkoittaa aina pienemmän irtautumista suuremmasta väestömäärästä. Näin se on ääni demokratian periaatetta ja enemmistönvaltaa vastaan. Mitä pidemmälle irtautumisen prosessi etenee—pienien alueiden, kaupunkien, kaupunginosien, kylien ja lopulta yksityisten kotitalouksien sekä yksityisten kotitalouksien ja yritysten vapaaehtoisten liittoumien tasolle—sitä vaikeammaksi tulee ylläpitää nykyisentasoista uudelleenjaon politiikka. Samaan aikaan mitä pienemmät alueelliset yksiköt ovat, sitä todennäköisemmäksi tulee, että muutamat yksilöt, perustuen heidän taloudelliseen itsenäisyyteensä, silmiinpistäväan ammatillisiin saavutuksiinsa, moraalisesti nuhteettomaan henkilökohtaiseen elämään, ylivoimaiseen arvostelukykyyn, rohkeuteen ja tyyliin yleisesti tunnustettuna, tulevat nousemaan luonnolliseen vapaaehtoisesti tunnistettujen eliittien luokkaan ja antamaan oikeutusta ajatukselle luonnollisesta järjestyksestä kilpailevien (ei-monopolististen) ja vapaasti (vapaaehtoisesti) rahoitettujen rauhanturvaajien, tuomarien ja lomittaisista tuomiovalloista kuten jo nyt on olemassa kansainvälisen kaupan ja matkustamisen areenoilla—puhtaasti yksityisen lain yhteiskunta—vastauksena demokratialle ja kaikille muille poliittisen (pakottavan) vallan muodoille.

Alkuperäinen artikkeli: [Down With Democracy](#)